

שׁוֹרֶכֶב עַל קְרָנִי שׂוֹר מַעַד, בְּשֵׁר טָמֵא.

עַצְם, יְשֵׁעַצְם טָמֵא וַיְשֵׁעַצְם טָמֵא, וְבָשֵׁר טָמֵא, עַצְם טָהֹר, וְבָשֵׁר שֶׁל טָהֹר וְעַצְם שֶׁל טָהֹר, עַלְיָהָם נִאמֵר עַצְם מַעֲצָמִי וְבָשֵׁר מַבְשָׁרִי, וְבָשֵׁר מַבְשָׁרִי, וְעַצְם הַיָּא אֲרִיה, גִּידִים הַיָּא נִשְׁר, נִשְׁר שֶׁל טָמֵא. עַצְם טָהֹר וְנִשְׁר שֶׁל טָמֵא. עַצְם וְבָשֵׁר גִּידִים, עַלְיָהָם שׂוֹרָה בְּרָכָה וְקָדוֹשָׁה וְיְחִידָה, שָׁהָם פְּהָן לְוי וּוּשְׁרָאֵל. כְּשֶׁבְעַצְם שׂוֹרָה בְּרָכָה, מִיד וְתָקְרֻבוּ עַצְמוֹת עַצְם אֶל עַצְמוֹ, מַתְקָרְבִּים וְנוֹקְשִׁים זֶה עִם זֶה בְּקָרְבָּן, וּמִיד יוֹרֵד עַלְיָהָם שָׁמֵן וּשׂוֹרָה עַלְיָהָם בְּרָכָה, עַל הַבָּשָׁר שׂוֹרָה קָדוֹשָׁה שַׁהְיָא מִצְדָּה הַלְוִים. זֶהוּ שְׁבָתוֹב וְקָדוֹשָׁת אֶת הַלְוִים. מִיד מַתְקָרְבִּים עַוְרָקִים הַקְּם אֶל הַלְבָב, שְׁהַבְּרוּכּוֹת הַנְּהַפְּנִים, זֶהוּ שְׁבָתוֹב דָּבָר אֶל אַהֲרֹן וְאֶל בְּנֵיו לְאָמֵר כִּי תְבָכִי. הַגִּידִים מִוּשְׁרָאֵל, וְהַמִּיחִידָה וְקָדוֹשָׁה וְקָשָׁר שֶׁל הַעֲצָמוֹת וְהַבָּשָׁר, וְכַשְׁנָקְשִׁרִים בְּשִׁנְיָהָם נִקְרָאים יְחִידָה, וְמִיחִידָה הַוָּא בְּיִשְׁרָאֵל. זֶהוּ שְׁבָתוֹב שְׁמֵעַ יִשְׁרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד.

הַעֲזָר הַוָּא דָמוֹת אָדָם מִלְכּוֹת, כֶּל הַדְּיוֹקָנָ�וֹת נִראִים בּוֹ, וְהִיא כְּלָולָה מַבָּשֵׁר וְגִידִים וּעַצְמוֹת, וְהִיא תְּמוֹנַת כֶּל, וְהִיא בְּרָכָה וְקָדוֹשָׁה וְיְחִידָה, פְּהַנִּים וּלְוִים וּוּשְׁרָאֵלים, שָׁהָם קְשׁוּרִים בְּשִׁלְשָׁת הַאֲבוֹת, שְׁנָאָמֵר בְּהָם הָאָבוֹת הַנְּהַפְּנִים כְּפָרְכָּבָה. בְּבָשֵׁר כְּשֶׁמְתָקָדֵש, יוֹרֵד עַלְיוֹן דָם טָהֹר, וְכַשְׁגִידִים מַתִּיחָדִים, יוֹרַת עַלְיָהָם רַוֵּם קְרָשָׁה, עַל הַעֲצָמוֹת יוֹרְדים מִי טָהֹרָה, זֶהוּ סָוד מִקְרָבָנָות. שָׁמָח רַבִּי אַלְעֹזֶר, וּשְׁמָחוּ הַחֲבָרִים וְאָמְרוּ: אָלוּ לְאָנוּ לְעוֹלָם הַזֶּה אֶלָּא לְשָׁמֵעַ אֶת זֶה - דִי.

טְרִיפָה דְשָׁרִיא בֵּיה רֹוח הַטוֹמָא, מְלָאֵךְ הַמְּמוֹת דְרִכְיָבָעֵל קְרָנוֹי שׂוֹר מַעַד בְּשֵׁר טָמֵא. אַיִת עַצְם טָמֵא וְאַיִת עַצְם טָהֹר, וְבָשֵׁר עַצְם דְדִכְיָו, וְעַצְם דְדִכְיָו אַתְמָר (בראשית ב' כט) עַצְם מַעֲצָמִי וְבָשֵׁר מַבְשָׁרִי, וְעַצְם אַיִת אֲרִיה, גִידִים אַיִת נִשְׁר, עַצְם וְבָשֵׁר נִשְׁר אַיִת וְנִשְׁר אַיִת דְמַסְאָבוֹ, עַצְם וְבָשֵׁר וְגִידִים עַלְיָהוּ שָׁרִיא בְּרָכָה וְקָדוֹשָׁה וְיְחִידָה, דְאַיִינָן כְּהָן לְוי וּוּשְׁרָאֵל, בְּעַצְם בְּדִ שָׁרִיא בְּרָכָה בֵּיה, מִיד (חוֹקָא ל' ז) וְתָקְרֻבוּ עַצְמוֹת עַצְם אֶל עַצְמוֹ, מַתְקָרְבִּין וּמַתְקָרְבִּין דָא בְּדָא בְּקָרְבָּנָא, וּמִיד נִחְיָת עַלְיָהוּ מַשְׁחָא וּשְׁרִיאָא עַלְיָהוּ בְּרָכָה, בְּשֵׁר שָׁרִיא עַלְיָה קָדוֹשָׁה, דְאַיִיה מַסְטָרָא דְלוּוִים, הָדָא הוּא דְכָהִיב וְקָדוֹשָׁת אֶת הַלְוִים, מִיד מַתְקָרְבִּין עַרְקִין דְדָמָא לְגַבְּיִ לְבָא, דְבָרְכָאָן מִפְּהָנִי אַיִינָן, הָדָא הוּא דְכַתִּיב (במדבָרְוּכָה) דְבָר אֶל אַהֲרֹן וְאֶל בְּנֵיו לְאָמֵר פָה תְּבָרְכוּ. גִידִים מִיּוּשָׁרָאֵל, וְאַיִינָן יְחִידָה וְקָדוֹשָׁה וְקָשָׁרָה דְגַרְמִין וּבְשָׁרָא, וְכֵד מַתְקָרְבִּין בְּתְרֻנִיהָוּ אַתְקָרִיאוּ יְחִידָה וְיְחִידָה אַיִת בְּיִשְׁרָאֵל, הָדָא הוּא דְכַתִּיב (דְבָרִיסָוּ) שְׁמָעֵ.

יִשְׁרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד. מִשְׁבָּא אַיִת דָמוֹת אָדָם מִלְכּוֹת, כֶּל דְיוֹקָנִין אַתְחִזְיָין בָּה, וְאַיִת פְּלִילָא מַבָּשָׁרָא וְגִידִין וְגַרְמִין, וְאַיִת תְּמוֹנַת כֶּל, וְאַיִת בְּרָכָה וְקָדוֹשָׁה וְיְחִידָה, פְּהַנִּים וּלְוִים וּוּשְׁרָאֵלים, דְאַיִינָן קְשִׁירָן בְּתַלְתָ אַבְהָן, דְאַתְמָר בְּהָוֹן הָאָבוֹת הַנְּהַפְּנִים כְּפָרְכָּבָה, בְּבָשֵׁר בְּדִ מַתְקָדְשָׁא, נִחְיָת עַלְיָה דָם טָהֹר, וְגִידִים בְּדִ מַתְיִחְדִּין בְּנִחְיָת עַלְיָהוּ רַוְחָא קְדִישָׁא, גַרְמִין בְּנִחְיָת עַלְיָהוּ מִיּוּן דְדִכְיָו, דָא אַיִת רַזְאָ דְקָרְבָּנִין. חֲדָא רַבִּי אַלְעֹזֶר וְחֲדָא חֲבָרִיא וְאָמְרוּ אַיִלּוּ לָא אַתִּינָא לְהָא עַלְמָא אֶלָא לְמַשְׁמָעֵ דָא דִי.

אמר רבבי שמואל: בני, ועוד בסוד הקרבנות, הכלב הוא מזבח שבו דם קרבנות, ועל זה אמר ובחחת עליו, אם זכו - האריה היה יורד לאכל את הקרבן, ואם לא - יורד כלב, ובאיזה מקרים? בכבב, שם מורה גיהנם, שהיה עלוקה שיש לה שתי בנות הב הבה, כמו שנאמר לעולוקה וכו', והכלב צוות בהם הב הבה, ומורה היא גיהנם, מרבו של מלאך המות שיש לה שתי פיות, כמו שהגיהנם שנאמר בה לעולוקה שתי בנות הב הבה, כמו זה אמר בחרב ואחריתה מורה כלענה מודה בחרב פיות.

ובבר הוא סמא"ל, מורה סמ המות שלו. בששולטת המורה על העורקים שלה ומתרבת בחטאיהם, נאמר בפרקים של הכבב והמורה, ויבאו מرتה ולא יכולו לשחות מים מפירה כי מרים הם. באוטו מן אוטם עורקי הלב הם ברוח וגופניים בלבד, כמו שנמה ואשתו ובניו והסיות והבהמות והעופות שנטמנו בתוכה, והכלב הוא דחוק בהם, שאם המורה מיעחה לבב, מיד ימות האדם, ומורה לא מתרבת על ישראל, שהם הכלב, אלא בחטאיהם. אם חזורים בתשובה, השeria נשות חיים, השכינה העילונה, הרי רפואה תהיה לבב ולעורקים שלו, ונאמר בהם וימתקו המים, ונՐאים העורקים, (הנוגה) והאיכרים שלו. טהור זו לילית, האמא של הערב רב, שחוק הפסיל, מי זה כסיל? זה אל אחר סמא"ל, וערב רב הם בנייה, שהם מערבים עם ישראל, רשיים גמורים, ועליהם נאמר אם ראית רשות שהשעה בו, עליהו אמר (חבקוק א'ii) למה תפיט בוגדים עליהם נאמר לפה תפיט בוגדים

אמר רבבי שמואל בררי, ועוד ברזא דקרכניין, לבא איהו מזבח דביה דם דקרכניין, ועל דא אמר (שם כ כד) וזבחת עליו, אם זכו אריה הוה נחית למיכל קרבנא, ואי לא פלא נחית, ובאן אמר בכבב, לתמן מורה גיהנם, דאייה עולוקה דאית לה תרי בנות הב הבה, כמה דאת אמר (משל לו) לעולוקה וכו', וככל בא בהון צווח הב הבה, ומורה איה גיהנם, חרבא דמליך המות דאית לה תרי פיות בגונא דגיהנם, דאמיר בה (שם לעולוקה שתי בנות הב הבה, פגונא דא אמר בחרבא (שם ח' ד)

וآخرיתה מורה כלענה תדה פחרב פיות. ובבר איהו סמא"ל, מורה סמ מות דיליה, פד שלטא מורה על ערךין דיליה ומתגברא בחובין, אמר בפרקין דכבב ומורה, (שם טו כ) ויבאו מרתה ולא יכולו לשחות מים מפירה כי מרים הם, בהויא זמנא איןון ערךין דלבא בדוחק ואמתטמראן בלבד, פגונא דנה ואתתיה ובנווי וחינון ובעירין ועופין דמתטמראן בתיבה, ולבא איהו בדוחק בא בהון, דאם מורה מטה לעיל ישראל דאיןון לבא אלא לא מתגברה על ישראל דאיןון לבא אלא בחובין, אי חזרין בתויבתא דאייה נשמה חיים שכינתה עללה, הא אסוטא תהא ללבא ולערךין דיליה, ואמר בהון (שם) וימתקו המים, ואטסין ערךין (גופא) ואברים דיליה.

טחול דא לילית אימא דערב רב, שחוק הפסיל, מאן פסיל דא אל אחר סמא"ל, וערב רב איןון בנחא, דאיןון מעורבין ביישראל רשעים גמורים, ועליהו אמר אם ראית רשות שהשעה משחת לו אל תתגרה בו, עליהו אמר (חבקוק א'ii) למה תפיט בוגדים תחריש בבלו רשות צדיק ממנו, רשות דא